

בש"פ 2212/21 - מיכאל שמר גלמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2212/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מיכאל שמר גלמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור החלטתו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד בתיק עמ"ת 56403-03-21 מיום
26.3.2021 שניתנה על ידי כב' השופט עמי קובו

בשם המבקש: עו"ד אלי אדר; עו"ד גיל נמיר

החלטה

בקשת רשות ערעור החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו)
בעמ"ת 56403-03-21 מיום 26.3.2021, בגדרה התקבל ערעור המשיבה נגד מצד
המבקש על החלטת בית המשפט שלום בפתח תקווה במ"ת 37770-02-21 (כב' השופטת א' כתבי-ריבלין) מיום 25.3.2021.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המונה חמישה אישומים שעיקרם עבירות איומים ואלימות במשפחה מצד
המבקש כלפי אשתו (להלן: המתלוננת).

2. המשיבה ביקשה להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. ביום 17.2.2021, בדיון שהתקיים בפני בית
משפט השלום, הסכימה באת כוחו של המבקש דאז מטעם הסניגוריה הציבורית, לקיומו של "ניצוץ ראייתי". על יסוד
ההסכמה האמורה, הוארך מעצרו של המבקש עד למתן החלטה אחרת ונקבע דיון המשך. באותו דיון הסכימה באת כוח

המבקש לקיומן של ראיות לכאורה ובהמשך התקיימו מספר דיונים לבחינת חלופות מעצר.

3. ביום 7.3.2021, לאחר שנבחנה מפקחת מטעם המבקש, הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש למעצר בית תחת פיקוח המפקחת שהוצעה ונחקרה, בכפוף להפקדת ערבויות שונות והתחייבות עצמית. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי ולמחרת, ביום 8.3.2021, בהסכמת הצדדים, התקבל הערר בכפוף להכנת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המבקש, שנקבע כי יוגש עד ליום 25.3.2021. יצוין כי בהמשך, הוחלף הייצוג של המבקש בעורך דין פרטי, ובא כוחו החדש הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית משפט השלום מיום 17.2.2021, בקשה שנדחתה לאור הדיון שנקבע בעניינו לאחר הגשת התסקיר.

4. ביום 25.3.2021, התקיים דיון בפני מותב אחר בבית משפט השלום. לאחר שבחן את חומר החקירה, שמע את טענות הצדדים ועיין בתסקיר שירות המבחן שהונח לפניו, קבע בית משפט השלום כי קיימות ראיות לכאורה לאמור בכתב האישום. יחד עם זאת, נקבע כי נסיבות המעשים, כפי שמשתקף מחומר החקירה, מלמדות על עוצמת מסוכנות ברף שאינו גבוה, אשר ניתן לאיינו באמצעות חלופת מעצר. לפיכך, וחרף האמור בתסקיר שירות המבחן – אשר לא המליץ על שחרור המבקש לחלופת מעצר, מחשש להישנות התנהגות אלימה, קרבה גיאוגרפית של חלופת המעצר למתלוננת וסימני שאלה בדבר תפקוד המפקחת המוצעת – הורה בית המשפט על שחרור המבקש ממעצר מאחורי סורג ובריא והשמטו במעצר בית מלא, תחת פיקוח של המפקחת שהוצעה, הרחקה מהמתלוננת והפקדת ערבויות שונות והתחייבות עצמית.

5. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, בטענה כי בית משפט השלום שגה בכך שהורה על שחרור המבקש לחלופת מעצר הסמוכה לבית מגוריה של המתלוננת ובפיקוח מפקחת שנמצאה בלתי מתאימה על ידי שירות המבחן; ואילו המבקש הגיש ערר שכנגד בטענה כי היה על בית משפט השלום להורות על החזרתו לבית המתלוננת וכן השיג על תנאי השחרור כפי שנקבעו. ביום 26.3.2021, לאחר ששמע את טענות הצדדים, עיין וצפה בחומרי החקירה וכן שמע את עמדת המתלוננת עצמה באולם, קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המשיבה ודחה את הערר שמנגד. בית המשפט המחוזי אימץ את מסקנת בית משפט השלום לעניין רמת המסוכנות הנשקפת מהמעשים. אולם, נקבע כי נוכח הקרבה של חלופת המעצר לבית המתלוננת והקשיים שהועלו על ידי שירות המבחן בדבר תפקוד המפקחת היחידה שהוצעה, אשר לא נבחנה בידי אותו מותב שהורה על שחרורה (בהחלטה שנהפכה בערר כאמור לעיל) – יש להשיב את הדיון לבית משפט השלום כדי שיבחן את חלופת המעצר בשנית לאחר שמיעת המפקחת לפניו.

6. המבקש הגיש בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי – היא הבקשה שלפניי. בבקשה יוצא המבקש נגד ההתעלמות המוחלטת, לשיטתו, מעמדתה של המתלוננת כפי שהוצגה לפני בית המשפט קמא ובה ביקשה לחזור בה מתלוננתה וטענה כי אינה חשה מאוימת מהמבקש. לעמדת המבקש, הבקשה מעלה שאלה משפטיות עקרוניות והיא: "האם יש לקחת בחשבון במכלול השיקולים במעצרו של אדם בעבירות אלמ"ב גם את עמדתה של המתלוננת?" לשיטת המבקש, שגה בית המשפט קמא כשלא השכיל להבין כי המתלוננת העומדת בפניו הינה אישה חזקה וחרף זאת סבר כי המתלוננת חווה את "סינדרום האישה המוכה". המבקש מוסיף וטוען כי בית המשפט קמא אף לא נימק את דחיית הערר שכנגד שהוגש מצידו.

7. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, החלטת בית המשפט השלום והחלטת בית המשפט המחוזי מושהבקה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי בקשת רשות ערר "גלגול שלישי" בהליכי מעצרת תקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה המשפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, אובה תקיים נסיבות חריגות כגון חשש לעיוות דין, פגם מהותי היורד לשורשו של עניין, אופגיעה שאינה מידתית בזכויות המבקש (בש"פ 8681/20 פלוני' מדינת ישראל, פסקה 12 (16.12.2020)). הבקשה אינה עומדת באמות מידה אלו.

בהחלטתו, קבע בית המשפט קמא כדלקמן: "לאמצאתי להתערב בהחלטת בית- המשפט קמא בכל הנוגע למתן המסוכנות למסקנות כי נסיבות המעשים מקבלות גוון מקל יותר מכפי שעולה לכאורה מכתב האישום . בהקשר זה אף נתתי דעת לי בדבריה מתלוננת". יוצא, כי בניגוד לטענת המבקש, בית המשפט קמא שקל היטב את עמדתה של המתלוננת ולפיכך אין בסיס לטענה המשפטית העקרונית עליה נסמכת הבקשה. כרגם, לא ברור על מה נסמכת טענת המבקש בדבר קיטלוג המתלוננת מצד בית המשפט קמא כמי שחווה את "סינדרום האישה המוכה" - קביעה שאין לה זכר בהחלטתו. עוד יש לדחות את הטענה בדבר היעדר נימוק, שכן בית המשפט קמא אימץ את מסקנותיו של בית משפט השלום לשם ביסוס החלטתו בדבר קבלת ערר המשיבה ודחיית ערר המבקש. למעשה, כל שעשה בית המשפט קמא הוא להשיב את הדיון לבית משפט השלום, כדי שיתרשם בעצמו מהמפקחת המוצעת - אותה מצא שירות המבחן כלא מתאימה - בטרם יחליט לסטות מהמלצת שירות המבחן ולהורות על שחרור המבקש ממעצר. לא מצאתי כי בכך נוצר עיוות דין או כי זכויותיו של המבקש נפגעו באופן שאינו מידתי.

8. סוף דבר, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ב בניסן התשפ"א (4.4.2021).

ש ו פ ט